

MLADOST

Izhaja 1. in 3. soboto vsakega meseca. □ Celoletna naročnina znaša 2 K, posamezne številke po 10 vin. □ □ □ □
Uredništvo: Fr. Terseglav, Ljubljana (Katol. tiskarna). □ □ □ □
Upravništvo: Lud. Tomažič, Ljubljana (Katol. tiskarna).

Št. 5.

V Ljubljani, dne 9. marca 1912.

Letnik V.

Revizija.

Podzveza Orlov za Kranjsko je pričela svoje pomladansko delo s tem, da je sklenila revidirati v tehničnem in organizatoričnem oziru vse odseke na Kranjskem.

Revizija se bo izvršila po sledečem načrtu: 1. Za vsako okrožje bo določen en revizor za tehnično in eden za organizatorično delo. 2. Ta dva revizorja bodeta revidirala vse v dotično okrožje spadajoče odseke. O izvršenih revizijah bodeta napravila natančne zapisnike. 3. Ko bo revizija po odsekih končana, se bo sklicala seja okrožnega predsedstva ter vaditeljskega zbora. Ob tej priliki se bo revidiralo delo okrožnega odbora in pojasnili nedostatki pri odsekih na podlagi revizijskih zapisnikov. To se bo zgodilo na nedeljo dopoldne, popoldne pa se priredi shod za celo okrožje ali pa tudi lahko javni nastop, ali kaka druga prireditve.

To je načrt!

K temu naj pripomnimo to-le: 1. Revizije bodo napovedane najmanj en teden poprej. 2. Imena revizorjev za posamezna okrožja se bodo naznanila. 3. Odseki oziroma okrožja lahko naznanijo Zvezi čas, kdaj se jim zdi najbolj pripravno, da se revizija izvrši.

Pozor! Odseki naj imajo vse potrebno za revizijo pripravljeno. Revidiralo se bo po načrtu, ki ga je napravilo Idrijsko okrožje in katerega smo priobčili v lanski »Mladosti«.

Glas z dežele.

Velik del slovenske mladine je pred leti hodil čudna pota, gotovo ne božjih pot, ne pot svojih mater in očetov. Liberalizem je bil potom svojega časopisja in svojih agitatorjev po deželi najbolj otroval mladino. Fante je zbiral liberalni učitelj, uradnik, pisar ali kdorkoli okoli sebe v gostilni, jih napolnjeval s sovraštvom do duhovščine, učil liberalnega klafanja in jih v »naprednem« duhu pridil. Fantje so pod vplivom teh »inteligentnih« fraz začeli zaničevati svoje stariše in njihove poštené nazore, se rogati njihovim opominom, se izogibati du-

hovniku, so popolnoma podivjali in strahovito posuroveli. Pri tej mladeni ni nobena beseda več izdala. Zlasti liberalno časopisje je imelo poguben vpliv, ponekod celo že na dekleta ali »gospodične«. Šnops, kletvina, poboj, lahkomišljenost so tedaj prevladovali. Mladina je bila polna public, a brez vsake resnične izobrazbe. Brez veselja za delo na domači zemlji jo je vlekel v mesta k uživanju.

Misel ustanoviti posvetno krščansko mladeniško organizacijo se je zato že zelo zgodaj sprožila. Končno smo jo dobili. Orel se je ustanovil, razširil in izpopolnil, tako da imamo danes centralno vodstvo, podzveze na Kranjskem, Štajerskem in Goriškem in okrožja. Način organizacije je izboren in naravnost idealen. Z velikim navdušenjem se je začela gojiti telovadba, z največjim veseljem je mladina prebila večere v telovadnicah, s ponosom se udeleževala pohodov in izletov in se zlasti veselila skupnih manifestacij, kakor v Škofji Loki in v Kamniku. Pravtako rada pa se je mladina udeleževala izobraževalnih prireditev in v par letih so se vzgojili taki voditelji fantovske organizacije po posameznih krajih, da jih je veselje poslušati in gledati. Večinoma imajo vsi tudi tehtno besedo v javnosti kot občinski svetovalci, načelniki gospodarskih društev, zvesti strankarji itd.

Začelo pa je ponekod nekaj pešati. V prvi vrsti telovadba. Njenega pomena smo se premalo zavedali. Dobrih, vzornih vaditeljev imamo premalo. Zlasti takih, ki bi gledali na red in disciplino. Lepih, vzornih, ponosnih nastopov nam je treba. Kaj pa — dovolite da vprašam — dela vežbovnik? (Mi ni znano. — Opomba uredn.) Enotnega duha je treba vsem telovadcem. Da lani ni bilo velike prireditve v Ljubljani, je po mojem mnenju bilo za nas škoda. Te prireditve so za nas takorekoč ognjišče, pri katerem se plamen za našo stvar zopet mogočno vname. Kako bo letos, to je tudi še danes čisto negotovo.

Kar nadalje na deželi tudi vroče želimo, je podpora od predsedstva v Ljubljani. Kako je bilo takrat lepo in koliko korist je imela od tega vsa organizacija, ko se je izvedla splošna in temeljita revizija! (Se bo

letos tudi zgodilo, kakor je razvidno iz članka br. Podlesnika. — Opomb. ured.) Saj imate v Ljubljani vendar vsako leto več mladih gospodov, ki jih na deželi želimo videti in ki so gotovo sposobni za delo pri organizaciji slovenske krščanske kmetijske mladine. Obračam se tem potom tudi na vsa okrožja. Dolžnost nas vseh, ki vodimo okrožja, je, da imamo mi pridno in redno seje, da svoje odseke nadzorujemo in revidiramo, da izobražujemo naše okrožne vaditelje, da vodimo izobraževalno delo in skrbimo tako za nastope kakor za predavanja.

Upati je tudi, da se bosta štajerska in goriška podzveza lepo razvijali in zanetili ogenj navdušenja za orlovsko idejo.

H koncu pa pravim: Pomnimo, kakšnega pomena je Orel! V vsaki vasi je treba krepke in ponosne čete naših fantov, da svedočijo našo vero in naše prepričanje. Liberalci in socialni demokrati neutrudno rujejo dalje. V vseh naših zastopih rabimo bistrih in bojevitih mož. Naj se zbudi prvotna ljubezen, prvotna disciplina, prvotna marljivost!

Starejši Orel iz slov. trga.

O polovičarjih.

Polovičarjev imamo tudi danes, ko je strankarsko življenje po naši domovini tako zelo razvito, še precej po tem ali onem kraju Slovenije. To so taki katoličani, ki se drže svoje vere, v političnem življenju pa gredo za liberalci ali pa jim saj roko drže. Verjamemo liberalnim časopisom, oznanjajo »ljubezen«, »mir«, »spravljivost« in tako dalje, se za liberalce potegujejo itd. ne vidijo pa, da bi liberalci, ako bi dobili pri nas zopet količkaj vpliva, katoličanstvo skušali s koreninami izrjaviti. Te prizanesljive, slepe in nezavedne katoličane je že škof dr. A. Mahnič ostro osvetlil in razkrinkal, a tudi danes, ko je še nekaj takih tičev po deželi, je zanimivo slišati, kako je dr. Mahnič te polovičarje podajal. Tako-le jih je dr. Mahnič ošibal:

1. Bistvo katoliškega liberalizma.

Označuje in obsoja ga ime samo. Vendar naj ga natančneje določi in opiše nezmotljiv učenik, Pij IX:

»So, ki izkušajo skleniti zvezo med lučjo in temo in slogo med pravico in krivico po naukih, ki jih imenujejo katoliško-liberalne.« »Katoliški liberalizem izkuša spraviti resnico z lažjo.«

Liberalni katoličani »delajo kompromise med resnico in lažjo«, hočejo biti liberalci, a obenem vedno še ostati katoličani, vendar ne celi liberalci, niti celi katoličani: nekako »polmiš-poltič«.

Ta liberalizem »sicer s studom zameta najskrajnejše posledice liberaln. zmotnjav,

vendar trdovratno drži in goji temeljna njih načela, in, ker si ne upa resnice vse sprejeti, niti vse zavreči, se trudi to, kar Cerkev uči, tako razložiti, da se ne protivi njegovemu naziranju«.

Katoliški liberalci »skriti strup liberalnih načel z mlekom pijó, ga obdrže ter branijo, ker se zlobnost v njem ne kaže očitno in, kakor menijo, veri ne škoduje«.

Ker hočejo posredovati med najvišjimi, večnimi nasprotji, zato morajo katoliški liberalci dosledno sovražiti vsako vojsko, oni so:

»prijatelji sprave«;
»oznanjevalci miru«.

Ko morajo škofje ali rimska Stolica odločno govoriti, se katoliški liberalci že boje za mir ter obsojajo tako postopanje kot »neprevidno« ali »neumestno«.

Če se upa kak pisatelj le nekoliko odločneje poudarjati katoliško resnico in prava rimske Stolice proti brezverskim narodnim frazerjem, glej ga: »prenapeteža, fanatika!«

Tako označuje sv. rimska Stolica katoliški liberalizem. Besede, menim, da so dovolj jasne.

In ta kuga se je razlezla po vsej Evropi ter otrovala javno in zasebno življenje narodov; največ pa je trpela in še trpi od nje Avstrija; tudi v Sloveniji je praznovala zlato dobo, katere še zdaj ni konec.

2. Glavni grehi katoliških liberalcev.

Narisali smo v glavnih potezah bistvo katoliškega liberalizma.

Ko bi tedaj hotel liberalen katoličan — tako jasno opominjan od rimskega papeža, ki ga vendar z nami pripoznava za glavarja Kristusove Cerkve in za učitelja resnice — stvar resno premisliti, bi morda ne bilo težko, iz navedenih stavkov rimske Stolice sestaviti si izpraševanje vesti.

Pri tem bi prišli najprej na vrsto takozvani opustni grehi. In prav ti grehi so, do katerih spoznanja se dandanes tako težko pride; ker ne le da se na prvi pogled ne pokažejo kot pravi grehi, ampak celo kot lepe, predvsem krščanske čednosti, katere, kakor se zdi, izvirajo iz najpopolnejše, najblažje vseh čednosti, iz ljubezni.

Le poglejmo.

Posebne lastnosti, s katerimi se ponašajo liberalni katoličani, so: prizanesljivost, miroljubnost, krotkost, odjenljivost, strpljivost, molčečnost, pomilovanje, zmernost itd.

Ali niso te lastnosti naravne hčerice tiste ljubezni, ki jo opisuje sv. Pavel, da je potrpljiva, dobrotljiva, se ne togoti, vse pokriva, vse prenaša? (1. Kor. 13).

Da še bolje spoznamo ljubeznivost liberalnega katoličana, poglejmo malo, kako se vede v javnem življenju.

Stopimo najprvo v poslaniško zbornico. Nič ga tu bolj ne bôde, kakor da se je zbornica razdvojila v desnico in levico. Koliko neprijetnih ur, koliko dušnih bolečin mu to prizadeva! Kaj pa šele, ko kdo sproži kako kočljivo vprašanje: boj se vname, pušice letajo z desne na levo, smeh, vrišč, krohot, ranjenci se umikajo, padajo. In naš junak? Tam v sredi sedi zmeden, potrta, kakor s kropom polit. Poklanja se na desno, na levo, toda v obličje pogledati se ne upa nikomur. Pride čas glasovanja. A že je pobral kopita iz zbornice, obšla ga je slabost — iz višjih, le njemu znanih »razlogov« se združuje glasovanja!

Spet ga srečavam. Urednik je listu, seveda, vsaj kakor on meni — konservativnemu. Sama miloba ga je tudi tukaj; mirno gleda ter ne črhne najmanjše žale besedice, tudi če mu liberalci navalijo kamenja pred same duri, da ne more več iz hiše. Boječ se kaliti ljubi mir ali koga razžaliti, molči rajši o vsem, kar bi moglo kakorkoli spraviti v nasprotje le dva človeka; zatorej najrajši govori o mrtvih, brezčutnih, brezbarvnih rečeh; ako se loti kdaj razpravljati višja vprašanja, ostane pri zračni teoriji ter se skrbno ogiblje vsake uporabnosti takih vprašanj na sedanost in življenje.

Politika mu je »nevtralno« polje, češ, Cerkev, vera, Kristus sam in njegovo krščanstvo nimajo v politiki, v javnih zadevah ničesar opraviti. »Bodimo zmerni!« to povsod priporoča. In ker ne da evangeliju in njegovim nazorom v javnost, se njegova politika odlikuje po breznačelnosti; duhovna lenobnost zadušuje vso delavnost; pomišljavost in zamudnost, ki nikdar ne privedeta do odločnega, samosvestnega delovanja, označujeta njihovo politiko.

Pri snovanju društev izvrstno ume spatjati najnasprotnješe elemente, postavljajoč povsod smotre, ki ugajajo zastopnikom najskrajnejših nazorov. Take smotre najrajši povzema iz slovstva, iz znanstva, iz narodnega gospodarstva in drugih enakih, nasproti veri, kakor se zdi, nevtralnih strok. Sloga, edinstvo, to je geslo, to je zastava, pod katero se vse zbira, vse brati in poljublja.

Sploh, da ponovimo, kar smo že rekli: katoliški liberalcec hoče biti povsod in vselej apostol ljubezni, miru in sprave.

Zdi se, kakor da je šele on po osemnajstih stoletjih prodril v duh tistih besed, katere je zapisal apostol: Bog je ljubezen. (1. Jan. 4, 16).

Toda žalibog, da ravno tisti apostol med vsemi najodločneje obsoja vse take oznanjavce ljubezni in sprave, katoliške liberalce namreč, pišoč črno na belem, da se nam je v Jezusu Kristusu razodela resnica, in da nam je predvsem potrebno v to resnico verovati (Jan. 1, 17; 3, 18). In tako se vse čednosti katoliškega liberalizma izpremene

v ravno toliko napak, recimo glavnih grehov, ki ne bodo nikdar odpuščeni.

In kaki grehi so to!

Bog je ljubezen, res. A še prej ko ljubezen, je Bog resnica, in sicer ena, večna, neizpremenljiva; resnica, ki zavzema vsega človeka odznotraj in odzunaj, v zasebnem in v javnem življenju, ki zavzema vse človeško, ki se javlja v slovstvu, v umetnosti, v politiki, v gospodarstvu; resnica, ki naj ne ostane skrita v kakem kotu, ampak ki naj se oznanja svetu, in sicer očitno, »s streh«.

A žalibog, da je ta resnica, kakor nje početnik Jezus Kristus, vedno imela in ima nasprotnikov, ki, ne le da se ji ne podvržejo, ampak jo očitno tajé, ji nasprotujejo, jo pobijajo. A tem nevarnejši so sovražniki resnice, čim bolj znajo svoji laži dati lepo, zapeljivo lice, deroči volkovi v ovčjih kožah. Taki volkovi so dandanes liberalci.

Dolžnost njih napade na resnico odbijati in jih zavračati imajo predvsem duhovni v cerkvi, na prižnici. In zunaj cerkve? Morda nobeden? Tako da bi v zbornici, v politiki, v slovstvu, v javnem življenju resnica ne imela nikogar, ki bi jo branil? da bi ji smel tu vsak v obličje pljuvati? in sicer tudi dandanes, ko konstitucionalni parlamentarizem sega v bogoskrunsko roko po konkordatih, po svetem zakonu, po vzgoji katoliških otrok; ko javna gledišča smešijo svete skrivnosti; ko slovstvo izpodkopuje na tisoč raznih načinov vero in okužuje narodom нрав? dandanes, pravim, ko ljudstvo na tiskano besedo časnikov in knjig kar prisega, ko se brezpogojno klanja javnemu mnenju, ko mladina slovstvene proizvode kar požira . . .?

Kljub vsemu temu bi bilo treba zunaj cerkve — molčati, kakor učite vi, katoličani v liberalni suknji?

Kdo pa ima dolžnost, katoliško resnico zunaj cerkve braniti? Kdo drug, ako ne katoličan sam? Katoličan — poslanec, katoličan — pisatelj, katoličan — politik, katoličan — urednik!

Odgovorite, o molčeči, o potrpljivi, o spravljivi katoliški liberalci!

Kaj pomaga pridigati mir, sloga, edinstvo v imenu narodnosti, ko nam pa narod pred očmi versko, нравstveno in gmotno hira in gineva? Kdo bo enkrat pred sodnim stolom odgovarjal za tisoče nedolžnih duš, ki jih je zadavil sovražnik, medtem ko ste vi molčali in mirno spali?

Zdaj pa reci kdo, da zgoraj navedene čednosti naših katoliških liberalcev niso resnično grehi, veliki grehi?

A da bi vsaj ljubezni resnično služili, ki jo toliko priporočajo. Toda izmed vseh drugih čednosti žalijo najhuje ravno ljubezen, ker s tem, da prizanašajo nasprotnikom, izdajo lastne ljudi večni pogubi, zane-marjajoč dolžnost, o kateri pravi sv. Fran-

čišek Salezij: »Krščanske ljubezni delo je na pomoč klicati, ako se nahaja volk med čredo, bodisi kjerkoli.«

3. Pet resnic iz katoliško-liberalnega katekizma.

Doslej smo vobče narisali temeljne nazore liberalnih katoličanov in na splošno označili njihove težnje. Toda, kakor se povsod iz temeljnih stavkov izvajajo nadaljne posledice in se upotrebljajo na življenje in njegove razne strani, tako so tudi liberalni katoličani iz svojih temeljnih nauk izvedli posledice ter jih na razne načine praktično uporabili; navzlic vsej nedoslednosti so namreč od druge strani vendar zopet dosledni. Navedimo tu nekoliko takih teoretično-praktičnih stavkov, kateri liberalnim katoličanom posebno ugajajo:

1. »Ločiti moramo med privatnim in javnim človekom.« Vse drugače namreč, menijo, se človek lahko vede v zasebnem življenju ko v javnem. Dajejo torej človeku dve vesti: privatno in javno. Kot zasebnik mora živeti prav po veri katoliško-krščansko, dolžan je moliti sam in z družino, postiti se, kakor zapoveduje sv. Cerkev, prejemati svete zakramente. A v javnosti glasuje za poslanca, ki nad vse črti ravno tisto vero, katera je njemu kot katoličanu najsvetejša; v javni zbornici sme udrihati po cerkvi, po duhovščini, češ, saj se godi javno; v državni uniformi ne velja več apostolska vera, katero je zjutraj doma molil, božje zapovedi izgubijo obveznost, kakor brž je stopil čez prag uradne pisarne.

2. »Vera nima s politikom nič opraviti.« Vsak bodi sicer veren kristjan, živi, kakor Bog zapoveduje: spoštuj očeta in mater, ne kradi, ne goljufaj itd. Kakor brž pa stopimo na politično polje, vse to nič ne velja, ker tu so drugi, »višji« oziri, drugi interesi. Navzlic četiri zapovedi je izjemoma dovoljen upor proti postavni oblasti; dasi je greh sosedu ukrasti en goldinar, je vendar brez greha, postavnega vladarja pregnati s prestola; tudi papeža, recimo Cerkev, oropati, državi ni prepovedano; ker v politiki sploh ne velja več božje pravo ali ga vsaj ne smemo tolmačiti tako strogo; tu je marveč merodajen princip »dovršenih dogodkov«, t. j. načelo gole sile. Nič nenavadnega ni, da najdemo na mizi takega liberalnega katoličana molitvene knjige, življenje svetnikov s čudeži, a obenem romane, leposlovne liste, kjer se smešijo ravno tisti svetniki in tajé čudeži; zvest podanik je svojemu cesarju, in vendar podpira s svojim denarjem radikalne in framasonske liste! Da, celo v nedeljo po pridigi bo prav goreče molil za — sv. Očeta, a še tisto nedeljo po popoldanski službi božji se ne bo pomišljal pokazati se na vasi v rokah z liberalnim listom, ki istega svetega Očeta psuje kot »izvrž« človeštva; nič ne de, da je bil list prepovedan od

cerkvene oblasti, češ, blasfemija v uvodnem članku političnega lista — ni blasfemija!

3. »Tudi s slovstvom nima vera ničesar.« Liberalni listi vseh strok imajo mirno bivališče v hiši istega »katoličana«, kateremu vera ni nikakor deveta briga: saj se zdržuje o petkih mesnih jedi, ob nedeljah in praznikih hodi k sveti maši, vsaj enkrat na leto, namreč o velikonočnem času, prejema svete zakramente itd.

4. Katoliški liberalizem — najpogubnejša kuga.

Najpogubnejša kuga! To je pač prejasno iz vsega, kar smo doslej rekli o liberalnem katoličanstvu.

Kuga — katoličanom časno in večno pogubna. Naše odrešenje, naše zveličanje je v spoznanju resnice: Spoznali boste resnico in resnica vas bo osvobodila (Jan. 8, 32). Katoliški liberalizem pa, spajajoč resnico z lažjo, zatemnjuje katoličanom spoznanje resnice. Katoliški liberalec se za katoliško resnico nikdar tako ne ogreje, da bi jo odločno branil. Vsaka stroga verska resnica ga v oči bode ali mu vsaj ni umestna. Očitni, neoporečni znaki katoliške resnice, n. pr. čudeži, so predmet, o katerem najrajši — molči. Nič mu manj ne ugaja kakor znani stavek: Zunaj katoliške cerkve ni zveličanja. Katoliško krščanstvo najrajši pojasnuje od nravsvene strani in kaže njegov dobrodejni vpliv na človeštvo. Ne da bi drugovercem dokazoval katoliško resnico, marveč katoličanom priporoča spravljivost in ljubezen do drugovercev, ki naj prikrije in poravna tudi versko različnost, češ, saj so tudi drugoverci ljudje, dobri, pošteni ljudje. Da, dober mu je ne le nekatolik, ampak tudi popoln brezverec.

Naravno, da mora v katoličanih, ki se jim oznanja tak evangelij, počasi zatemneti versko-katoliška zavest, da začno versko spoznanje smatrati za nekaj manj važnega, manj potrebnega, ter jamejo staviti naravno nravsvenost nad vero in versko življenje. Taki katoličani morajo počasi zabresti v versko mlačnost, ki zanikuje znani temeljni zakon krščanskega življenja: Pravični živi iz vere.

Ker rimski papež končno določuje, kaj treba verovati, mu ni liberalni katoličan nikdar posebno naklonjen. Že sama beseda »Rim« mu nič kaj prijetno ne zveni na ušesa. Sploh papežu in »Rimcem« nikdar preveč ne zaupa. Vse, kar pride iz Rima, je ali »neumestno« ali pa mu diši po »srednjem veku«.

Kako nevarno in pogubno pa je dandanes, ko se je javno mnenje izneverilo večnim resnicam in kakor mogočen tok preplavlja narode ter jih tira v pogubo; dandanes, ko živimo v toliki negotovosti načelnega naziranja, obujati v duhovih nezaupnost do rimskega papeža, navdajati jih z mržnjo

do Skale, na katero je Bog sezidal svojo Cerkev, pač ni treba razjasnjevati.

A katoliški liberalizem duhove tudi ule-nablja. Vera je nadnaravna moč: To je zma-ga, ki zmore svet, vera naša (1. Jan. 4, 5). Kdor katoliški resnici odpre duha in srce, tega ne le razsvetli, ampak tudi ogreje, vna-me za vse, kar je najblažje, najvišje. Ako tedaj, kakor delajo katoliški liberalci, ver-nikom z meglo liberalizma prikrivamo soln-ce katoliške resnice, bodo ne le tavalili po mračni negotovosti ter ničesar ne jasno vi-deli, ampak tudi srca jim bodo omrzela, vo-lja jim otrpnila. Da bi bil v srednjem veku vladal katoliški liberalizem, bi nikdar ne bilo prišlo do najsijajnejšega pojava kato-liške ideje, do križarskih vojsk. Liberalni katoličan se pač ne da vznesti od verskih idej, saj nimajo zanj večje resnice nego ka-terokoli drugo blago, s katerim se menjuje in kupčuje; za blestečo liberalno frazo pro-daje čisto zlato božjih resnic.

Znana spravljalnost in miroljubnost za-ziblje liberalne katoličane v nedelavnost in spanje v največjo kvar katoliškemu življe-nju, ki se najsijajneje dejstvuje in učvr-ščuje v boju z nasprotnimi silami. Neod-ločnost in polovičarstvo je v politiki obso-dil že modri Solon, ko je zahteval, da se v javnih borbah vsak državljani pripozna h kaki stranki. Polovičarstvo demoralizira ljudstvo; tako kužijo, demoralizirajo verni-ke neodložni katoličani, nevarneje kakor liberalci sami.

Toda liberalni katolicizem ne le da v duhovih zadušuje vsak prosti polet in vsa-ko idealno teženje, katoličane tudi razdva-ja. Znak pravega krščanstva je edinstvo v naziranju in delovanju: da bodo vsi eno: kakor ti, Oče, v meni, in jaz v tebi, da bodo tudi oni v nas eno (Jan. 17, 21). Prvi pogoj in podlaga tej edinstvi je pa neomejeno, polno priznavanje razodetih resnic: vera. A ravno tega ni pri liberalnem katoličanu. Veruje sicer, vendar ne sprejme resnice cele in brezpogojno. Kar Cerkev uči, izkuša tako razlagati, da se obenem priliči njegovemu naziranju. Ravno ta dvojljivost cepi kato-liško edinstvo.

Povdarjajoč in priporočujoč mir in lju-bezen nad versko čistost se liberalni kato-ličani — morda nevedoma in nehotoma — bratijo s tistimi, ki od vsega krščanstva drugega ne sprejmejo kot zapoved ljubezni, Boga drugače ne poznajo, nego kolikor je ljubezen; da, bližajo se in na pol poti na-proti gredo apostolom občečloveške ljubezni — brez vere, brez Boga — bratom maso-nom. Saj ti nič bolj srčno ne želé, kakor kar mogoče molčati o veri, prezirati jo, a namesto nje oznanjati le bratstvo, ljubezen, usmiljenje!

Toda še v drugem oziru služijo libe-ralni katoličani masonom, posebno njih so-cialističnim nakanam. Socialisti težé nam-

reč z vsemi močmi po tem, da bi izpodko-pali v Cerkvi in državi sedanji družabni red; ta pa je postavljen na princip avktori-tete, princip, ki ga je katoliška Cerkev s svojo nadnaravno močjo utrdila in posve-tila. To avktoriteto skušajo na razne načine omajati, porušiti, dobro vedoč, da pade z njo prestol in oltar. K temu jim pa uglašajo pot najbolj liberalni katoličani. Njim je, kakor izpričuje Segur, prirojena mržnja do vsake prave in postavne avktoritete, bodisi v veri ali politiki. Saj tako radi podreajo svojemu mnenju cerkvene, tudi verske do-ločbe, kritizirajo, sumničijo cerkvene pred-stojnike in njih naredbe. Da, framasoni sami bi se pač neuspešno trudili porušiti cerkveno avktoriteto brez liberalno-katoli-ških zaveznikov; zakaj kdor ima le še kaj katoliške zavesti, se masonstva in njegovih naukov ogiblje kakor pošasti; a poslužujejo se masoni, ko vcepljajo svoje prevratne ide-je katoliškemu ljudstvu, ravno liberalnih katoličanov z njih »prirojeno mržnjo« do vsake avktoritete.

Seveda »nedolžni« liberalni katoličani se teh uslug nasproti loži navadno ne zave-dajo. In vendar je tako. Zgodovinsko se da dokazati, da liberalni katoličani najbolj po-spešujejo težnje framasonov in političkih prekucuhov. Sovražnik najrajši lovi v mot-ni vodi; čisto, jasno vodo katoliške resnice pa najbolj blodijo tisti katoličani, ki spa-jajo Boga s hudičem, luč s temoto, resnico z lažjo — liberalni katoličani. Katoliški li-beralizem je glavna moč revolucije. Zato provzročajo liberalni katoličani, kakor pra-vi po pravici Segur, strašno, nepreračunlji-vo zlo. Katoliški liberalizem je res, kakor je dejal Pij IX. — najpogubnejša kuga!

Okrožja.

Logatec. Seja se je vršila dne 11. januarja. Odslek v Planini je prenehal, kar se jemlje z obža-lovanjem na znanje. Zastopniki posameznih v okrožje spadajočih odsekov so dali poročila o delu v odsekih. Nato so se vršile volitve: Predsednik Ivo Šijanec; podpredsednik gosp. župnik Erjavec; tajnik J. Plečnik; tajnikov namestnik J. Urbas; blagajnik Iv. Merlak; blagajnikov namestnik Fr. Petkovšek; odbornik g. župnik V. Remškar; pregledovalec računov Št. Urbančič. Vaditeljski zbor je sestavljen sledeče: Načelnik Jak. Senčur; podnačelnik Jak. Mašek; vaditelji: Jernej Grom, Josip Vavken, J. Koba-l, G. Popolovec, Fr. Petrič, Fr. Petkovšek. Okrož-nemu tribentaškemu zboru pripadajo: Popolovec, Kobal, Urbas, Vavken.

Vipava. Seja se je vršila dne 28. januarja. Za-stopniki nekaterih odsekov poročajo o delu v je-sensko-zimski sezoni. Glede naših prostih vaj se sklene prirediti tečaj za načelnike v Vipavi. Spo-mladi se priredi »Prvi vipavski katoliški tabor«.

Trnovo—Košana. Na svečnico se je vršil v Št. Petru na Krasu občni zbor okrožja Trnovo—Košana. Isti dan sta pristopila temu okrožju Št. Peterski in postojnski »Orel«. Št. Peterski Orel je prisostvoval korporativno pri popoldanski službi božji ter je nato odkorakal na kolodvor sprejet došle brate Trnovce. Oba odseka sta potem skupno odkorakala v dru-štveno dvorano, kjer je g. Karol Lenasi otvoril občni

zbor ter podal organizatorično poročilo. O tehničnem delu poroča Ivan Gogola. Potem se je vršila volitev predsedstva. Izvoljeni so: predsednik Rud. Strnad, c. kr. davkar v Ilir. Bistrici; podpredsednik Abram Anton; tajnik in blagajnik Ivan Gogola, Odborniki: Karol Lenasi, Janko Grad, Bernard Pirnat, Anton Zele, Rudolf Kapš in Mekinda Anton. Za načelnika je bil izvoljen Josip Kumer, podnačelnik Vekoslav Zajc, za tajnika Zele Franc, vaditelj Smerdel Jan., Špetič Leopold, Jenko Josip in Smrekar Alojz. Nato so se vršile sporedne seje predsedstva in vaditeljskega zbora. Po končanih sejah smo se vračali domov z novim navdušenjem za nadaljno delo. Upamo, da se bo novi odbor zavedal svoje naloge.

Odseki.

Dobrova pri Ljubljani. Naš odsek je imel dne 25. februarja tretji občni zbor. Iz poročila predsednika dr. Kotnika posnamemo, da je odsek izobraževalno delo dobro gojil, kar je razvidno iz 20 predavanj, v katere pa niso šteli fantovskih sestanki, pri katerih so ponajveč obravnavali dnevna politična in socialna vprašanja na podlagi časopisov in dogodkov širom Slovenije. Predavanj so se fantje redno in z zanimanjem udeleževali — saj smo imeli tudi priliko poslušati predavatelja iz vrst fantov! Izgubili smo tekom leta priljubljenega načelnika Franceta Seliškar, ki je legel nenadoma v prerani grob. Opravili smo zanj skupno obhajilo v kroju. K izobraževalnemu delu se gotovo tudi glediške predstave prištevajo; teh smo imeli zadnje leto 9. Izobraževalno delo je uspevalo tembolj, ker smo imeli vedno redne seje — 15 — in njih sklepi so se natančno spolnjevali. Res, od začetka leta smo imeli vihar v odseku, a bil nam je le v korist, da smo se tem tesneje združili. — V tehničnem delu zabilježimo veselo vest: javno telovadbo — prvo prireditev te vrste na Dobrovi. Telovadimo na drugo, bradli, ročkah, drugega orodja nimamo, ker nam manjka še telovadnice. A tudi to dobimo v najkrajšem času, najprej le začasno, potem pa nam naklonjeni dobrotniki zgrade »Društveni Dom«. Načrti so že narejeni in vse je v najboljšem toku. Fantje so se zbirali najraje doma, vendar pa so pohiteli tudi med druge odseke, kakor k blagoslovljenju »Doma« na Vič, v Sostro, k ustanovitvi odseka v Bevke, k okrožnim sejam v Št. Vid in na Ig, udeležili so se sestanka na Bledu, telovadnega tečaja v »Ljudskem Domu«. Ob Veliki noči smo prevzeli častno stražo v kroju pri božjem grobu, istotako, pomnoženi po odseku iz Viča, pri velikonočni procesiji in ob sklepu misijona. — Mladosti radi različnih okoliščin nimamo več kot 11, vendar izve za krasno vsebino tega lista vsak član, saj se navadno vsaka številka razlaga pri sestankih. Blagajna kaže 1065 kron dohodkov, katere imamo po odbitih stroških naložene v dobrovski posojilnici za bodoč naš »Dom«. — Fantje! V par tednih bo stala nova telovadnica. Imeli bomo lastno streho. Kaj to pomeni, vemo edino mi, ki smo tri leta životarili, zdaj tu, zdaj tam. Čast Vam, če ste vkljub tej veliki, skoraj bi rekel glavni zapreki vztrajali in hvalevredno napredovali. Zato pa stavimo tem večje nade v Vas, da boste na Dobrovi res zavedni fantje, politično in socialno izobraženi ter krepkega, lepega nastopa bodisi zasebno, še bolj pa v kroju! Izvolili ste si nov odbor — zaupajte mu, podpirajte ga s strogo disciplino kot dosedaj in videli boste, da bomo izpolnili upe, ki jih ima po dr. Krekovi izjavi na voditeljskem zborovanju javnost našega mišljenja do nas! — Odbor se je sledeče sestavil: Predsednik kaplan dr. I. Kotnik, podpredsednik A. Klemenc, tajnik J. Marinko, blagajnik A. Šebenik, načelnik M. Bizjak, podnačelnik Fr. Šebenik in odbornik J. Gregore.

Spodnja Idrija. Naj navedem vzrok, zakaj smo bili do danes tako tihi in nismo dali nič v javnost o našem delu in življenju sploh! Mi se pripravljamo

le s tihim delom za naše cilje, znotraj v odseku pa krepimo mlado moč, ki bo, kakor upamo, enkrat z nepremagljivo silo prodrla na dan in se razširjala vedno dalje. V tem času, ko nismo mogli mnogo poročati o našem napredku, so nam bile vzete skoro vse boljše moči, nekaj k vojakom, nekaj pa v druge kraje, tako da smo bili nekaj časa brez moči, da bi mogli kaj doseči, ali obupali nismo, delali smo, sicer bolj tiho in čakali potrpežljivo boljših časov. Posebno zdaj v zimski sezoni nismo spali. Ker je radi telovadnega prostora bolj trda, ne moremo mnogo telovaditi, pa toliko pridneje prirejamo izobraževalne sestanke ob sredah, katerih se v precejšnjem številu udeležuje tudi odsek katol. slov. izobraž. društva, »Dekliška zveza« ter drugi člani društva. Kaj se vse razmotri v nastava ob teh večerih, vam na kratko poročam. Nastopajo govorniki Orli, dva ali trije kot katoliki in zopet dva ali trije kot sokoli, drugič kot socialni demokratje in tretjič kot svobodomiselnici, ter se tako bojujemo kakor v resnici z nasprotniki, kajti s tem se vadimo v govorništvu in dobro odgovarjati na sovražne napade. Končno pa vse to pojasni gospod župni upravitelj, o čemer smo prej razmotrivali sami, drugi pa poslušajo, kar je res zažavno in poučno. — Dne 28. januarja smo imeli občni zbor, na katerem se je poročalo sledeče: Brat predsednik č. g. Ivan Mrak otvori občni zbor in lepo pozdravi navzoče, katerih je bilo nad 15, potem poroča o stanju našega Orla, primerjajoč njegovo delovanje in življenje iz prvih let s sedanjim, kako so bili fantje navdušeni in neustraseni izpočetka za naše ideale, letos pa je bilo nekoliko manj ognja. Želi, da bi i v bodoče v vsakem oziru delali bolj vneto, odločno in brez strahu pred nasprotniki, čeravno nas je samo pet do šest delavnih članov-telovadcev. Spominja se ob tej priliki tudi bivših članov, ki so šli v svet za kruhom, enega je cesar poklical v vojake, enega pa Bog k sebi. Mi še zvedeli nismo precej za njegovo smrt, ker je bil prej šel od nas drugam dela iskat. Umrli je nekako v jeseni doma v Ravni pri Cerknem na Goriškem. Bil je vedno navdušen in odločen naš fant, ki zasluži, da se ga s hvaležnostjo spominjamo. Br. predsednik tudi predlaga in želi, naj bi naš odsek nekoliko prispeval, da bi se mu napravil skromen spomenik kot prvemu umrlemu članu svojemu, v zahvalo za trud in požrtvovalnost, s katero je tako vzgledno deloval pri nas. (Sprejeto). — Brat tajnik poda potem podrobno poročilo o odsekovih prireditvah v pretečenem letu. Brat blagajnik poroča: Dohodkov je bilo v pretečenem letu 65 K 6 vin., stroškov 108 K 6 vin., čistega dobička 65 K. — Nato poda svoje poročilo brat načelnik Jožef Pirih, kako v težavnih razmerah se nahajamo, ker so nam bili vzeti skoro vsi boljši fantje. Zato nismo mogli tako napredovati kakor bi radi, zato je zaostal nekoliko naš Orel za drugimi, toda pogum ne sme orlu nikdar upasti! Proč z mlačnostjo in šli bomo preko vseh ovir za našimi cilji in vzori možato in vztrajno. Dalje poroča o telovadbi, v kateri tudi nismo storili posebnega koraka naprej, a največ je temu vzrok, ker nimamo pravega prostora, pa v poletnem času je že, ko telovadimo na prostem, ali zima, ta nas trpinči. — Nato je bila volitev odbora. Izid volitve je sledeči: Predsednik br. Anton Rejec, ki je doslužil vojake in prišel zopet v našo vrsto, podpredsednik br. Iv. Zonta, tajnik br. Fr. Medved, blagajnik br. Fr. Bajt, načelnik br. Jožef Pirih, podnačelnik br. Iv. Poljanšek. — Ker se je č. g. Ivan Mrak, župni upravitelj odpovedal predsedniškemu mestu, ga je imenoval potem novi predsednik brat Anton Rejec v imenu Orla svojim častnim članom za obilno požrtvovalnost in trud, ki ga je imel z nami. — Bratje Orli! Mislimo si, da se s tem občnim zborom pričinja za nas novo leto, pojdemo torej tudi z novim navdušenjem na delo, ker zato smo Orli, da mladino združujemo v krščansko organizacijo, iz katere pričakujemo tudi trdnih, jeklenih mož značajev, mož, junakov, ki jih je dandanes treba!

Prvačina. Vesel pojav moramo konstatirati v našem društvenem življenju. Vesel pojav, pravim,

in sicer radi tega, ker smo dobili svoj dom, to je dom, v katerega imajo sedaj vstop naša društva in tako tudi naš orlovski odsek. Do sedaj je moral naš orlovski odsek le životari, ker ni še imel svojega krova in je bil navezan le na milost dobrih ljudi. Od sedaj naprej pa tega ne bode več, kakor upam; imel bo svoj krov in to je najboljša garancija, da ne bode v bodoče več životarjenja, ampak da se začne tako življenje, kakor ga zahtevajo pravila in pa dolžnosti orlovske. Za sedaj toliko, drugič kaj več!

Brežice. Namenil sem se malo sporočiti bratom Orlom, kako životarimo tu v najjužnejšem kotu Stajerske. Precej dolgo smo fantje stali v ozadju, sedaj smo se pa vendar razkorajžili in na Svečnico smo ustanovili telovadni odsek »Orla«. Pristopilo je takoj 15 fantov-telovadcev. Predsednikom smo izvolili č. g. kaplana Franca Spindlerja; načelnik pa je br. Josip Setine, ki se je s tovarišem Ivanom Pečnikom udeležil orlovskega tečaja Podzveze za Stajersko v Celju od 26. do 31. decembra 1911. — Bratski pozdrav vsem bratom Orlom — najmlajši bratec »Brežiški Orel«!

Sv. Peter v Sav. dolini. Naš odsek žaluje. Dne 27. februarja je nepričakovano umrl naš načelnik Ivan Dimec. Kopal je v vinogradu, pa ga je mrtvoud zadel, bil je takoj mrtev. Z Dimecom je legel v grob vzor Orla. Bil je tudi član Marijine družbe. Pogreba se je udeležil cel odsek in Marijina družba ter veliko drugih. Pogrebno opravilo je opravil dr. Ivan Jančič, ki mu je pri odprtem grobu izpregovoril zadnji Nazdar! Solze, ki so rosile na pregodnjo gomilo, so pričale, da smo z Dimecom veliko izgubili.

KLAVIOLINA.

Dovolite, g. urednik, da naš list »Mladost« objavi kratek popis glasbene iznajdbe, katere je velikega pomena za našo mladeniško organizacijo. — Iznajditelj klavioline je g. Ludovik Bajde, kateri je z večletnim trudom in energijo dovršil delo, na katero smemo biti Slovenci ponosni. — Znano je, da je violina najtežji inštrument, treba se je pridno in z veliko vstrajnostjo učiti dokaj let, predno se doseže uspeh. Na način pa, katerega je izumil g. L. Bajde, priuči se vsak, kateri pozna klaviaturo in note igrati klaviolino prav dobro že v nekaterih tednih. — Profesor glasbe v zavodu sv. Stanislava v Št. Vidu, g. V. Hýbašek piše izumitelju med drugim tole: V Vaši »klaviolini« sem spoznal danes glasbilo, ravno tako glasovito, kakor priprosto sestavljeno — pravo Kolumbovo jajce na polju instrumentalne tehnike. Bil sem iznenaden, videč, da odpira Vaša iznajdba vhod v krog vijolinistov vsakemu, ki le pozna note in tipke na klavirju in tako nudi umetniški užitek, ki mu ni zlepa para. Divil sem se čistoti tonov v raznih legah, spodnjih, srednjih in višjih. Kako pripravna je »klaviolina«, sem pomislil — za šole, kjer nimajo harmonija ali navadne violine na razpolago, kakšno čudovito uslugo ste storili z novim glasbilom našim društvom, kjer se da »klaviolina« uporabiti v tako različnih kombinacijah: a) en sam inštrument s spremljevanjem harmonija ali klavirja; b) dve »klaviolini« za duete ali pa s spremljevanjem; c) popolen kvartet (dve klaviolini, klaviola in klavičelo.) Ne bo treba več naročati dragih godb od drugod, domači godci na lok bodo nudili brez primere več glasbenega užitka, nego tamburice ali godba na pihala, ki dela v naših večinomah majhnih dvoranah toliko hrupa. Isto velja za cerkvene kore; orkestralna maša ni več omejena na prestolnice; naša mladina se privadi glasbilu v par tednih, o tem ni dvoma. Tako piše glasbenik, kateri se bavi od mladih let zlasti z instrumentalno glasbo. — Profesor in glasbeni ravnatelj g. A. Foerster se je izrazil o iznajdbi klavioline sledeče: Bajdetovo klaviolino poznam, vsak klavirist jo lahko obvlada, ker ona nadomestuje prav naravno navadne gosli. Posebno lepo se bode klaviolina ujemala s tambu-

raškim zborom, kjer se bode uspešno z mirnim svojim tonom pred drugimi inštrumenti odlikovala. — Iz besed glasbenikov-strokovnjakov uvidimo, kolikega pomena je inštrument za naša izobraževalna društva. Če pomislimo, koliko denarja je šlo samo iz naše Kranjske v tuje dežele za tamburaške zборе, kateri so malone povsod slab uspeh na glasbenem polju. Klaviolina, katere vznesne prav isto fineso in preciznost, isto elegantnost in vrlino kakor navadna violina, je toraj brez dvoma velikega pomena. Kako lahko se je priučiti inštrumentu, tipke spoznati je malenkost, tamburaši, kateri poznajo note in nekaj teorije, bodo v par tednih že lepo igrali klaviolino, treba je le nekaj tehnike v loku, pa so glavne težkoče premagane, prav isto velja tudi za klaviolo in klavičel. Resnično, da kamor ni imela doslej pristopa nobena, še tako ponižna komorna godba, vsepovsod, kjer imate muzikalne inteligente, inteligente v toliko, da bero note in poznajo tipke, tam bodo lahko svirali dobro, plemenito glasbo. Na cerkvenih korih se bo to glasbilo dalo izvrstno uporabiti za slovesne sv. maše. Često bo prešlo popoldne mesto v gostilni pri vinu in malovažnem pogovoru doma ob naslaji plemenite godbe. To pravi o inštrumentu zborovodja g. A. Svetek. Naj omenim še par besed, katere je zapisal o klaviolini profesor in skladatelj g. St. Premrl. Med drugim pravi: Klaviolina se mi zdi na vsak način velikega praktičnega pomena in bo sigurno imela svojo bodočnost. — Tem podobne izjave o iznajdbi so izrekli tudi drugi glasbeni strokovnjaki, n. pr. P. Hugolin Sattner, Lajovic in drugi. Bodimo veseli, da nam je Slovenec, naš rojak, odkril tako glasbeno iznajdbo. Inštrumenti se že izdelujejo v svoji tvornici na Dunajski cesti št. 73, večje število je že izgotovljenih. Želeti je, da se predsedniki, pevski in godbeni vodje naših društev ogledajo iznajdbo. Klaviolina se more videti in slišati. Svojemu prijatelju-izumitelju g. L. Bajdetu iskreno častitam. — Upam, da bom imel prvi svoj kvartet. O uspehih Vam gospod urednik svoječasno poročam. — Lovro Hafner, organist in pevovodja v Št. Vidu nad Ljubljano.

NE V AMERIKO.

Zadnje čase se slovenski politiki, duhovščina, učiteljstvo, oblasti in sploh vsi, ki jim je na srcu blagor našega naroda, čezdalje bolj zavzemajo proti izseljevanju ljudstva v Ameriko. In res, nobena še tako krvava vojska in nobena kuga nam ne bi mogla toliko ljudi pobrati kakor izseljevalna strast. Po Notranjskem in Dolenjskem so cele vasi brez moških, delavcev manjka, le žene in starčki se trudijo z obdelavanjem zemlje. Amerika nam jemlje najboljše moči. In kar se iz Amerike vrne, je večji del slabo. Ker je izseljevanje v največjo gospodarsko in moralno škodo našega ljudstva, ker leži vsled tega toliko naše zemlje neobdelane, ker se vsled tega naša dežela ne more tako gospodarsko povzdigniti, kakor bi se spričo svoje zelo ugodne lege mogla, zato je boj zoper izseljevanje sveta dolžnost vsakega resnično narodno mislečega Slovenca. Boj proti tej strasti je različen, vsekakor pa zavzema v tem oziru odlično mesto leposlovje. Knjige, ki našemu ljudstvu, zlasti pa naši mladini predočujejo nevarnosti Amerike, vzbujajo v njej ljubezen do domače grude in jo odvrtačajo od želje pohiteti čez ocean bogatit tujce, take knjige so zlata vredne in morejo izvrševati veliko vzgojno nalogo v prid našega ljudstva. Zato je z velikim zadoščenjem pozdravljati, da je »Katoliška Bukvarna« v Ljubljani kot 16. zvezek »Ljudske knjižnice« oziroma kot zvezek Jakob Aleševčevih spisov izdala pravkar njegovo povest: »Ne v Ameriko!« (Cena vezana 2-40 K, broširana 1-50 K). Alešovec opisuje v tej povesti usodo več slovenskih kmetov, ki so se podali v Ameriko. Eni se trudijo na naselbinah, druge goljufajo brezvestni agenti, drugi zopet delajo za žive in mrtve v rudokopih in petrolejskih jamah in so pravi sužnji, ostali se pa na drug način izgube, Alešovec pripo-

veduje vse to na tisti mični, domačin in živahni način, ki je njemu lasten. Ni nobenega dvoma, da bo naše ljudstvo to povest povsod bralo z največjim zanimanjem in da se bo zlasti naši mladini vtisnil globoko v srce nauk, ki iz te lepe povesti veje: Ostani doma, doma se pošteno preživi, ljubi domačo zemljo in jo pridno obdeluj v svoj blagor in v blagor svojih potomcev, da bo naš narod kedaj močan in ne bo s svojimi žulji redil drugih in ustvarjal bogastvo Amerikancem in Nemcem namesto sebi! Zato 6. zvezek Aleševčevih povesti najtopleje priporočamo.

LISTNICA UREDNIŠTVA.

Zadnjič smo priobčili neki dopis iz Smlednika, v katerem je bilo rečeno, da je ustanovitelj ondotnega Orla, ki je bil tudi za načelnika, delal na to, da Orel pogine. — Zdaj pa nas dotičnik prosi, naj to popravimo, ker to ni res. Obenem nam je neko drugi pisal, da ustanovitelj in prvi načelnik Orla ni delal na pogin društva, ampak le za njega procvit. — Mi se v to stvar nič ne vtikamo, ker nam je ta zadeva popolnoma neznana. Prosimo pa naše dopisnike, naj v prihodnje sploh take spomine na pretekle dogodke opustijo, ker se s tem ne pride do konca. Kar je bilo, je bilo, ali je bilo dobro ali slabo, glavno je, da odsek od sedaj naprej prospeva. Osebnosti pustimo čisto pri miru.

Mladeničem!

I. in II. zvezek.

Ti dve knjižici našega prevzvišenega knezoškofa spadata v roke vsakega slovenskega fanta. V njih najdete krasna navodila, kako mora slovenski mladenič živeti, da bo zdrav na duši in telesu, v ponos svojim starišem in v prid svojemu narodu!

Cena I. zvezka K 1.—, II. zvezka K 1'20.

Mladeniči na plan!

Ta drobna knjižica je za slovenskega fanta neobhodno potrebna, ker ne najde sploh nikjer drugod tako jasno in krepko označeno, kaj hočejo liberalci in kakšni so nameni socialne demokracije, kaj pa je vzor in cilj naše katoliške ljudske stranke in kako se je mora slovenska mladina okleniti!

Cena 20 v.

Mladeniška organizacija.

Brez te brošure ni mogoče nobenega telovadnega odseka ustanoviti, pa tudi ne ustanovljenega pravilno in uspešno voditi. „Mladeniška organizacija“ obsega poslovník naše organizacije in natančno odgovarja na vsako vprašanje, ki se tiče uredbe, vodstva in delovanja naših odsekov.

Cena 60 v.

Diplome.

Vsak redni in podporni član Orla mora biti ponosen na umetniško izdelane diplome, ki jih je Z. O. založila. Diploma Z. O. bo v kras sleherni hiši, kjer imajo Orla! Zato je dolžnost vsakega Orla, ki kaj da na svojo organizacijo, da naroči diplomu.

Cena 2 K.

(Naroče se pri Ludoviku Tomažiču v Katoliški Tiskarni)

Zlata knjiga.

Orel brez „Zlate knjige“ ne more izhajati, ako hoče res biti in ostati Orel. V njej najde razložena vsa načela, na katerih sloni naša organizacija. „Zlata knjiga“ kaže našim Orlom pot do njihovih visokih ciljev.

Cena broš. 1 K, vez. 2 K.

Kolki,

ki jih je Z. O. izdala, so jako lični. Vsak odsek mora vse svoje dopise bodisi na Zvezo, bodisi na okrožje ali druga odseka z našim kolkom kolekovati, poslužuje se naj ga pa tudi sicer v pismenem občevarju. S tem podpira organizacijo.

Cena 1 komad 5 v, 300 komadov 6 K.

(Naroče se pri Albinu Zajcu, Ljubljana, Poljanska cesta 11.)

Izkaznice,

ki se dobe pri Zvezi, so legitimacija za vsakega našega člana. Zato naj jo vsak Orel ima.

1 komad 3 v.

(Naroče se pri Ludoviku Tomažiču v Katoliški tiskarni.)

Razglednice Z. O.

naj se pridno naročajo in pri vsaki ugodni priliki razpečujejo!

1 komad 10 v.

(Naroče se pri Albinu Zajcu, Ljubljana, Poljanska cesta 11.)

„Mladost“.

Še danes niso vsi Orli na „Mladost“ naročeni, kakor bi morali biti. Kdor pa nima in redno ne bere „Mladosti“, ta je suha veja na našem drevesu. Zato agitirajte, da vsak Orel „Mladost“ naroči in jo tudi pridno proučuje. „Mladost“ ohranja pravega duha in neti navdušenost v naših vrstah.

Stane na leto 2 K.